

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVÜ KÉPES

GYERMEK LAPJA

*Cimbor*a

Megjelenik havonta 3-szor minden hó 10, 20 és 30-án.

FŐSZERKESZTŐ:
BENEDEK ELEK

TARTALOM JEGYZÉK:

Nagy Emma: Március.
Gál Lajosné: A panoráma.
A Cimbor olvasóihoz.
Fábián Gyula: A vadászkastély
titka (Regény).
E.—ó.: Az első díj.
Tamás érdekfődik.
Luigi Capuana: A fekete tojás.
E.—ó.: A törpék királya.
A Cimbor barátai.
Elek nagyapó üzeni.
Fejtőró.
A Cimbor könyvvására.

1929. MÁRCIUS 20.
VIII. ÉVF.

8

szám

M Á R C I U S

Irta: NAGY EMMA.

Ma újra él a régi móka:
Mosdottam márciusi hóba.

A kedvem a többit fokozta:
Anyámat is magával hozta! . . .

Oh, drága, örök-fiatal Anyám:
Isten rózsája március haván . . .
(Mezőtur).

Drága arca nevetett, kérdett —
Oh, rajta nem fognak az évek! . . .

Beh jó nekünk: szép akar lenni még
Beh jó nekünk: a halál messzi még!

A PANORÁMA

Irta: Gál Lajosné.

Végig futott egész falun az örömhír: Panorámások érkeztek!

Nagy esemény volt ez akkor, amikor a mozi még hírből sem ismerték s az ilyen kis faluban nem maradt más látványosság, mint néha napján egy komédiás csapat, kóbor színtársulat és panoráma.

A Vargáék Erzsije lelkendezve szaladt haza a piacról, utközben is mindenkinek elujsgolta a nagy hirt:

— Itt vannak a panorámások! A belépő díj 5 picula!

Nosza, előkerültek hamar a kis cserép perselyek és kötőtű, vagy hajtű segítségével piszkálták ki belőle a gyerekek a meggyűjtött ezüst piculákat.

A panoráma előtt nagy tömeg — főleg gyerekek — ácsorgott. Nézték a közszemlére kitett nyereménytárgyakat. Volt ott ezüstszerű virágváza, csigákkal kirakott doboz, szájharmonika, bicsok, tükrök, baba és még a jó ég tudná megmondani mi minden nem volt! Menedékes állványon csillogott-villogott a napfényben a sok haszontalan csecsebecse. De ez még nem minden! A nagyító üvegeken betekintve, gyönyörű tájakat, nagy városokat, indián harcosokat s más nevezetes dolgokat lehet látni. S mindezeknek koronájaképpen megmutatják a táncoló Csi-csónét.

A gyermekek izgatottan nyujtogatták vékony nyakukat, hogy minél alaposabban szemügyre vehessék a nyereményeket. A Molnár boltosék Veronkája könyökével oldalba lökte a vézna kis Szabó Idát: — Lásd! azt a hajás babát szeretném én elnyerni. Ida keresgélt a szemével jobbra-balra s odamutatott kis szurtos ujjával egy majomra.

— Nem azt, te csacsi! Hiszen az majom. Nézd a felső soron a másodikat. Az ezüst fátýolba öl-

tözött szép hajás babát, az lesz az enyém!

Ida nagyot sóhajtott! Ő nem gondolhatott rá, hogy eljőjön. Edes apja meghalt; anyja beteges volt; ő hordozta gyenge karján kisebb testvérkéjét. Neki nem voltak meggyűjtött piculái.

Két suszterinas kétfelé lökte könyökével a kislányokat, hogy jobban láthassanak.

— Te Laci, mit szeretnél nyerni?

— Szájharmonikát, hogy estvénkint a kis padon muzsikáljak. Milyen szép volna ez!

— Látod, én azt a bicskát szeretném. Akkor aztán nem félek senkitől.

A két kis leány ijedten nézett össze a fiuk háta megett és siettek távolabb húzódní a „bicskás” közeléből.

— Tudod, Ida, ha te nem jöhetsz el a panorámába, azért ne busulj, szóló Veronka jószívűen — amint meglátta a kis pajtása elborult arcát — én csinálók panorámát otthon a kertben és téged ingyen beengedlek, de másnak fizetni kell két krajcárt.

— Nálad nem lehet ilyen szép dolgokat nyerni, — szóló halkán Ida és szemé könnyes lett, amint végignézett újra a szép tárgyakon.

— A régi babám lesz a főnyeremény, felelt Veronka, olyan biztos hangon, mintha már el is nyerte volna a hajás babát — és úgy csinálom, hogy azt okvetlen te kell elnyerjed.

— Miről suttogtok ti annyit? Csatlakozott hozzájuk a tiszteletesék Évája, akivel osztálytársak voltak, de nem éltek együtt valami nagy békességben. Mindég a felett vitáztak, hogy kinek nagyobb ur az édesapja? Kinek van gazdagabb nagybácsija? Ida nem vett részt az ilyen beszédekben, hiszen, ő igen szegény kis leány volt! Most a másik két leányka sem volt vitatkozó kedvében. Minden kis szívet csak a pano-

ráma gyönyörűségei töltöttek be, nem jutott hely más érzelmeknek.

Mindjárt szóba került a tervezett kerti panoráma is, de Éva komoly arccal kijelentette, hogy ő ennél sokkal jobbat gondolt ki. Délután az iskolai szünet alatt el is mondja.

— Most már menjünk haza, indítványozta Ida, nekem még rengetni kell a kis testvérkémet, amíg édesanyám ebédet főz.

Délután az iskola udvarán álló nagy eperfa alatt kipirult arcú leánykák gyülekeztek. És igen komolyan tárgyaltak valamiről. Éva vitte a szót, egyszer-egyszer hevesen vitatkoztak, de még az ágak között hallgatózó verebek sem tudtak meg egyebet, mint hogy „leány egyletet” alakítottak.

Ebben is a nagyokat utánozzák, sugta szomszédjának egy tapasztalt veréb néni. Bosszankodott, mert nem tudta kihallgatni, mit határoztak a tanácskozó, olyan halk hangon suttogtak a máskor lármás leánykák.

A dolog mégis kiderült. A tiszteletes asszony mesélte el, könnyekig meghatva, az ozsonát követő kötőkén barátnőinek.

— Igen, kedveseim, az történt a nagy eperfa alatt, hogy a gyerekek „leány egyletet” alapítottak s Éva, mint az egylet elnöknője, azt indítványozta, hogy adjanak össze annyi pénzt, amivel Ida is megválthassa este a panorámába szóló jegyet. Kicsi selyem zacskóban el is vitték a három piculát és Ida most olyan boldog, hogy dalol és táncol örömben, de vele örülnek osztálytársai is, akik ezt a vidámságot odavarázstolták a komoly kis leány arcára.

Eljött az este s a kis leányok szorongó szívekkel tartottak a fényesen kivilágított panoráma felé. Az éktelen nagy dobpergéstől alig hallották egymás szavát. Milyen lesz Csicsóné? Ez volt a legtöbbet vitatott kérdés, melyre néhány pillanat múlva meg is kapták a feleletet. Csicsóné nem volt más, mint egy cifra ruhába öltöztetett embernagyságu viasz baba, mely zeneszórá tancolt, illegette-billegette magát. A gyerekek érdeklődését nem sokáig tartotta lekötve ez a látvány. Sőt a nagyító üvegeken is csak szórakozottan nézegettek be. Leginkább azok a képek tetszettek, melyeket a meséskönyvből is ismertek, de itt életnagyságban láthatták viszont a farkast és Piroskát, meg Csipkerózsikát és Hófehérkét.

— Bár mehetnének már kifelé, sugta Veronka Évának, hogy átvesszük a nyereményeket.

— Én azt szeretném, ha Ida nyerne valami szép dolgot, — sugta vissza Éva. És valóban el is feledkezett arról, hogy ő is nyerni fog. Boldogan figyelte a csillogó szemű Idát, aki mindenkinél jobban élvezett. Titokban néha meg-

szorította a mellé álló Éva kezeckéjét, mint ha mondaná: Ezt neked köszönhetem!

Végre eljött az indulás ideje. A három kis leány izgatottan várta, amíg reájok kerül a sor. Előttük állt ismét a két suszterinas. Csodák csodája! Egyik szájharmónikát, másik bicsakot nyert, de megfordítva, mint ahogy kívánták. Kis idő múlva már hallani lehetett, amint vigan harmónikázva haladtak haza felé.

A jegyszédőné éppen most nyújtott át Idának egy diszes skatulyát. A kis leány keze reszketett, amint átvette a gyönyörű tárgyat. Kékszeeme tágra nyitva, zavartan nézett körül, mint ha kérdené: Hát, valóban enyém e csodaszép doboz?

Mintha tündérkezek jártak volna közre, Veronka is elnyerte az óhajtott babát. Éva pedig egy óriási virágvázával indult hazafelé.

— Örülsz-e, Ida? — Kérdezte hallgatva haladó kis társnőjét.

— Örülök, de busulok is, mert félek, hogy kilutriázza anyám, ha újra nem lesz pénzünk. Volt egy szép, piros hárászból horgolt asztalterítőnk. Ugy szerettük, mégis kisorsoltuk, amikor fizetni kellett a doktort és patikát.

— Ki nyerte el? — kérdezte Veronka részvétellel.

— Hát, biz' azt a bérlőné nyerte el, de azt mondják, csak a cselédek szobájában használja, mert az ő szobájában van szép bársony takaró az asztalon. Julesa szakácsné azt mondta édesanyámnak a piacon, hogy az asszonya helyében ő visszadná nekünk a hárász terítőt, ugy is csak egy piculáért nyerte.

— Én is úgy tennék, — szólt közbe Éva.

Elváláskor Veronka kijelentette, hogy ő okvetlen megcsinálja a keritben a panorámát. — Csicsóné is lesz, meglátjátok! — Kiáltotta a két kis leány után, akik hihetetlenül mosolyogtak össze a merész állításon.

— Azért jöttem, hogy hivjalak Veronkához, — kiáltott be Éva a rozoga kerítésen át Idához. Izente Veronka, hogy kész a panoráma. Van két krajeárod? Mert annyi a belépő díj.

— Nekem nem kell fizetnem, — szólt Ida vigan, — megígérte Veronka, hogy ugy is beenged.

— Látod, ez szép tőle, — fontoskodott Éva, — mert ő egy kicsit fősvény. A multkor egy egész csomó pöszmétecukrot megevett és egy szemet sem adott belőle.

— Tudja, hogy te gazdag vagy és azért.

— De mégis mindig azt állítja, hogy az ő apja gazdagabb.

Közben elérték a Veronkák házat és olyan elfogódva léptek be, mintha soha sem jártak volna ott. A kis utcaajtón belül szokatlan látvány fogadta őket: egy hosszú pőznára szegzett deszkán nagy betűk hirdették:

— Panoráma.

Belépő díj 2 krajcár.

Agaskodva olvasták el és szinte tisztelettel gondoltak Veronkára, akinek ilyen nagyszerű eszméi vannak.

A panoráma a ház háta megett volt, ahol egy hosszú orgonabokor sor szokott tavasszal ilatozni. Ott volt négy paszujkaró felállítva és körülfüggönyözve két színhagyott karton ágyterítővel. Előtte egy virág állvány, melynek papírral letakart polcain voltak elrendezve a nyereleménytárgyak: Üres gyufáskatulyából összeállított hat fiókos kis kasztenek, tűpárnák, rajz-papírból készült baba-butorok, színes üveggyölyök, ezüst papírba csomagolt kicsi szappanok. Piros üveg gyöngyből fűzött karkötők, cseresznyemagból faragott kis kosár csüggővel. Gyaluforgácsból font munkakosárka. Picike notesz, zsebtűkőr, ceruza: papiros kosár, piros tojással, vagy néhány szem cukorral bélelve és mint legfőbb nyereleménytárgy: a Veronka régi babája.

A pénztárnál Palkó állt, a Veronka bátyja, aki könyörtelenül behajtotta a belépő díjakat, csak Idát engedte be ingyen. Nagy közönség állt már ekkor a panoráma előtt.

Eva meghuzta az Ida ruhácskáját: — Nem tudod, ki az a cifra kis lány a bérlőék Magdával?

— Valami városi vendég. — sugta vissza Ida. — Látod, még napernyője is van!

Valóban, a kis lány fehér keztyűs keze szép piros napernyőt himbált, melyen fehér rózsakoszorú volt festve. Ruhája is elütött a többi falusi gyerekekétől. Fényes fehér szaténból volt, a derekán körülköteve arasznyi széles piros selyem szalaggal. A panoráma után mindenkit az érdekelt a legjobban, kicsoda ez a cifra jószág. Eszter szolgáló tapogatja is hátul a máslit, hogy valóban selyemből van-e?

De megszólalt a piros boci nyakából levett csengő s a kis disznópásztor lelkesen verte össze a pléfedőket, mire szétváltak az ágyterítők s a bámuló-gyermek szemek előtt megjelent Csicsóné.

— No, ugy-e, hogy igazat mondott Veronka, — ujjongott Ida és Eva, s szinte megdöbbent ekkora ügyesség láttára. Csicsóné szilaj tüzzel járta a csárdást s az általános meglepetésben senkinek sem tűnt fel, hogy Veronkát még nem is látták.

A Csicsóné viganójában felismerték az Eszter szolgáló kimenő ruháját, de kendő helyett kalap volt a fején, mely veszedelmesen hasonlított egy tyukültető kosárhoz.

Az ismeretlen cifra leányka, akiről szintén megfélekedtek, mind előbb furakodott a bámulók között s a Csicsóné háta mögé kerülve, piros napernyőjével végig vágott a táncoló alakon. Ez egyszerre előrebukott s az ezer ráncu szoknya alól keserves zokogással bujt elő Veronka.

Le volt hát leplezve a titok! Ő fogta a pa-

szulykarót, amelyből az óriás baba formálva volt és táncoltatta a pléh fedővel vert taktusra.

Az első meglepetés szinte megnémította az egész társaságot, melyből a mulatságrontó kis leány pirosra gyult arccal sietett eltávozni. Ida pedig Veronkához szaladva, melegen átölelte síró kis barátójét.

— Gyere, Veronka, tegyünk a fejedre hideg vizes ruhát, akkor nem dagad fel a helye. Ki is hitte volna, hogy te ott rejtőzöl! No, ne sirj hát! Csitította szeretettel s amin látta, hogy Veronka könnyei szakadatlan hullanak.

— Nem a fejem fáj olyan nagyon, szipogta Veronka, de most már vége a panoráma hirnevnek és mindenki nevetni fog!

— Oh, dehogyan lesz vége! — vigasztalta Ida ártatlan gyermeklogikával, még csak erről fogják igazán megemlegetni.

És Idának igaza volt! Veronka már sok kicsi unokával körülvett öreg néni, aki sok minden gyerekkori dolgot elfeledett, de a panoráma históriáját sokszor elmeséli hallgató unokáinak.

(Alsógáld.)

Az egyetlen magyarnyelvű divatlap a „Divatszalon”, mely Budapesten jelenik meg, a Cimbora útján megrendelhető. Félévi előfizetési díja Romániában 270 lei, Csehszlovákiában 58 cseh korona. Az előfizetés díj előzetes beküldése ellenében szállítja az Aesopus lapkiadó, Satu-Mare—Szatmár.

A
legtartalmasabb
legpompásabb, magyarnyelvű
kézimunka-
újság a

Tündérujjak

Megjelenik havonként egyszer

Félévi előfizetési ára:
Romániában 300 Lei
Csehszlovákia 66 Kc.

Az összeg
előzetes beküldése ellenében
szállítja az

Aesopus lapkiadó és könyvterjesztő

Satu-Mare—Szatmár

A Cimborá

1929. április elsejétől ismét hetenként jelenik meg
24 oldal terjedelemben!

A Cimborá lelkes olvasótáborának sokszor hangoztatott, régi kívánságát teljesítjük akkor, amikor bejelentjük Nektek, hogy lapunk április 1.-től ismét hetenként, minden vasárnap fog megjelenni.

Sulyos és megerőltető áldozatot jelent nekünk ez a hetenkénti megjelenésre való visszatérés, de úgy érezzük, meg kell tennünk, hogy egyrészt megháláljuk az irántunk őszinte szeretettel viseltető előfizetőink ragaszkodását, másrészt pedig azért, hogy magunkhoz hódítsuk azokat a gyermekeket is, akik eddig nem voltak olvasói a Cimborának,

A hetenkénti megjelenéssel egyidejűleg lapunk terjedelme is növekedik majd! A Cimborá április 1.-től megjelenő számai új alakban, azonban az eddigi 16 oldal helyett **huszonnégy** oldal terjedelemben fognak hozzátok beköszönten, hogy tartalomban megnövekedve még több örömet, szórakozást és tanulságos olvasmányt nyújtsanak!

Bár ez az újítás havonta 4 számmal, tehát 32 oldallal való növekedést jelent, az előfizetési ár a régi marad, tehát mindazért, amit nyújtunk, előfizetőinktől semmi áldozatot nem kérünk!

De mégis: kérünk Benneteket támogassatok bennünket szép munkánkban azzal, hogy előfizetési díjakat mindenkor pontosan fizetitek és különösképen azzal, hogy barátaitok, pártásaitok körében minél szélesebb körben terjesszétek, ajánljátok Elek nagyapó pompás lapját: a Cimborát!

A vadászkastély titka

Regény

Irta: Fábrián Gyula

KILENCEDIK FEJEZET

Haramiák

Csempez Tóbiás vegyeskereskedő volt Pannán. Üzlete a főtéren büszkén magaslott ki a kiscigizák háza fölött. Az üzlet ajtajából pompás kilátás nyílt a libausztatóra, amelyn most, szigorú téli időben a falu aranyifjúsága sport célokra rendezkedett be, amennyiben nagyszerű csuszka-pályát alapított. Itt zajlottak le a remek jégünnepélyek, amelyek rendszeresen hólabda ütközettel, betörött orrokkal és kitörött fogakkal végződtek. A fogak nagy része tejfog volt. Nem nagy kár értük. Csempez ur üzlete közkedveltségnek örvendett, nemcsak központi fekvésénél fogva, hanem azért is, mert a kor színvonalán állott. Kapható volt abban minden, a kocsikenőcstől kezdve, a gramfonon tüig, nem is beszélve a közönséges varrótúról meg a medvecukorról, amely legbiztosabb patikaszer a köhögés ellen. Ha valaki medvecukrot szopogat, az elköhöghet száz esztendeig is, ha egyébként egészséges, vagy tégla nem esik a fejére.

Csempez urat nem lehetett volna bátor embernek nevezni. Részt vett ugyan a világ háborúiban, sőt kitüntetés is kapott, de ő nem a lövészárkokban és gránát-vágta gödrökben feküdt, hanem mint pék szolgált a hadsereget. Utóvégre ez is csak fontos szolgálat, mert épen a kenyér hiánya is nagyrésztben hozzájárult, hogy a központi hatalmak nem nyerték meg a háborút. Csempez ur nem tehetett róla, hogy a kenyér elfogyott. Szegény sütötte éjjel-nappal a sok barna prófuntot, de hát egyszer azután eltűnt a liszt a malnokból és nem volt miből kenyeret sütni.

Mondom, nem volt Csempez ur bátor ember és amikor kancsal szürkéje felkaptatott a parnói erdő dombjára, kissé felve pislogott az óriási répafenyőkre, amelyek ijesztően susogtak és rázták le magukról a csillogó havat. Nem volt egyáltalában barátságos a hangulat és a kereskedő igen szeretett volna már kikerülni a rengetegből.

Amikor a kordé egy sűrű, bozótos hely mellé ért, a sűrűből öblös hang harsogott elő, amelytől a szürke ijedten curokkolt vissza.

— Alászolgája! Szabad kérni uraságotat, hogy álljon meg egy percre! — dörgött a hang.

— Alászolgája, — makogott ijedten Csempez ur, megrántva a szürke gyepelőjét — kihez van szerencsém?

— A név mellékes! — hangzott titokzatosan a bozótból. Kiszáratva két félelmes alak lépett ki a havas országútra.

Csempez ur ereiben megfagyott a vér, akár a disznócsülkös kocsonya a cseréptányérban. A két alacsony termetű figura szakasztott mása volt azoknak a brigantiknak, akik a Rinaldo-Rinaldini történetében szerepelnek és le vannak rajzolva a róluk szóló regényben, amelyet Csempez ur olvasni szeretett nagyon, de ilyen históriába belecseppeni már nem. Pedig ezek az alakok elevenek voltak és úgy látszik, nem ajánlatos tréfára venni a dolgot, mert puska van a vállukon és pedig milyen puska! Az egyik olyan, mint valami aknavető. Nagy öblös tölcserben végződik. Ezek tizenhárompróbás haramiák...

A magasabbik rabló barátságos, de kormos arccal emelte meg fácántollas süvegét.

— Bocsánatot kérünk, hogy utjában néhány pillanatra föltartóztatjuk. Mi már egy órája lesünk itt a jó szerencsét és igen örülünk, hogy épen Önt hozta a sors utunkba, aki, úgy látszik, kereskedő és bevásárolni járt Gyöngyösvaron.

A kereskedő rémülettében izzadni kezdett. Verjtek csöppek csurogtak a sapkája alól, amelyek az arcán nyomban megfagytak. Ime, most már bizonyos, hogy haramiák kezébe került; Isten csodája lesz, ha innen élve menekül. Meggondolt és megrágott hát minden szót, amelyet kiejtett, nehogy a haramiák vérszomjas haragját maga ellen bősztse.

— Részemről a szerencse, tisztelt uraim. Én valóban kereskedő vagyok. Parnót van az üzletem a főtéren, szemben a libausztatóval, amely jelenleg jégpálya. Boldog lennék, ha valamivel szolgálhatnék az uraságoknak.

— Kenyeret, kenyeret szeretnénk vásárolni kegyedtől, — szólt a rablófőnök. Becsületesen megfizetjük az árát. Elegendő pénzásszeggel rendelkezünk.

— Óh, kérem, kérem, parancsoljanak. Elsőrendű kenyeret viszek haza. Gyöngyösvár legelső pékjétől. Tessék ez a nagy öt kilós darab. Finom házi kenyér. És elsőrendű rozs-cipó. Tessék kérem!

Csempez ur négy kenyeret is leadott a kor-

déről a rablóknak, akik a drága kincset gondosan egy zsákba csomagolták.

— Mennyivel tartozunk? — kérdezte hanyag előkelőséggel a haramia-főnök.

— Oh, kérem! Semmiség az egész! Boldog lennék, ha ajándéku­l fogadnák el tőlem e csekélységet.

— Nem vagyunk koldusok! Van pénzünk, uri módon megfizetünk, — hangzott a zord válasza.

A kereskedő megijedt.

— Bocsanat, ezer bocsanat. Azonnal szolgáltatukra állok, csak egy kis fejszámolási műveletet eszközölök. Hát mondjuk, hogy öt pengővel tartoznak. Ezt az összeget esetleg becses számlájukra jegyzem és tetszésszerű részletekben törleszthetik.

A haramia megvetőleg legyintett. Erszényt vett elő, pént rázott ki belőle, majd szialelvé megszólalt:

— Öt pengő roppant nagy összeg! Csak négy pengőnk van. Talán egy kenyéret vissza adunk.

A kereskedő kinosan hebegett.

— Oh, kérem. Ne méltóztassék fáradni. Négy pengő?! Az sok pénz. Hibáztam a számításomban. Az egység-árak és a tőzsdei árfolyam stb. Talán egészen pontosan egy pengő is megfelel a kenyér értékeként. Ez az ár bizonyára elfogadható lesz uraságodnak.

— Igen? — kiáltott derűlten a rabló — hiszen akkor mást is vásárolhainánk!

A másik utonálló lekasztotta puskáját és hanyagul játszani kezdett vele.

— Hogyne, hogyne — szólt Csemesz ur rémülten — csak tessék parancsolni.

— Például cukrot. Mennyibe kerül egy süveg cukor?

— Tessék, kérem, például a cukor. Az ára legyen például egy pengő — sziveskedett a kereskedő és már nyújtotta is a süveg cukrot.

— No, ez derék. Akkor jut pénz még szalámira is.

— Hogyne, kérem. Tessék egy rud szalámi és egy üveg elsőrendű murtár hozzá. Egy pengő.

— Még egy pengőnk van. Ezért mit kaphainánk?

— Oh, sok mindent. Cipőkenőcsöt, mosószódat, ruhaszáritó kötelet. Kötelet nem vásárolnak az urak? Talán szükölgük lesz rá.

— Valami élelmiszert szeretnénk.

— Igen? Akkor talán finom aszalt almát parancsoljanak!

— Azt nem kérünk, — mordult föl mérgesen a haramia-vezér. Más valamit adjon.

Csemesz ur olajos halat, teasüteményt még sok mindent összecsomagolt, és előzékenyen átnyújtotta a rablóknak.

A haramia-vezér elégedetten fizette ki a négy pengőt.

— Bocsanat, t kérünk még egyszer, hogy csak így az uton bonyolítottuk le vásárlásunkat, de nem akartunk Parnóra menni. Majd talán ott egy más alkalommal tesszük tiszteletünket.

— Boldog vagyok, hogy kiszolgálásommal megnyertem tetszésüket. Tovább mehetek, kérem?

— Hogyne, csak tessék! Alászolgája...

— Alászolgája...

Csemesz ur boldogan csapott rá ostorával a szürkére. Amikor már jó messze volt a rablótól, nem állotta meg, hogy hangosan meg ne szólaljon:

— No ezektől a haramiáktól ugyancsak olcsón megszabadultam. Néhány kenyereembe, egy kis cukorba, meg szalámiba került az egész kaland. Még négy pengő tiszta hasznom is van az életemen felül...

*

— No ettől a kereskedőtől ugyancsak olcsón bevásároltunk — szólt boldogan Tamás a cimborájához.

— Én attól tartok, hogy ezt a bevásárlást még kegyetlenül drágán fiztjük meg. Nekem úgy rémlik, hogy ez a kereskedő haramiáknak nézett bennünket. Igen ijedt szemeket vetett a rozsdás mordályokra.

— Ugyan! Hogy gondolsz ilyet? Hiszen, mindent fejedelmileg megfizettünk. Nem láttad, hogy kapott a négy pengő után és mennyire hálákdott ezért a jó üzletért, amit velünk kötött?

— Jó üzlet?! Tamás, Tamás, te nem jártál soha, cipót vásárolni és így nem tudod, hogy mennyibe kerül a kenyér, meg az a sok finom holmi, ami itt van ebben a két zsákban.

— Ezt egy kereskedő jobban tudja, mint te. Meg nincs is arra való időnk, hogy ezen törjük a fejünket. Iparkodjunk hazafelé.

A bujdosók nehezen cipelték az erdei kastélyba a zsákmányukat. A halál-légió hűségesen állott őr a lőréséknél, és a rettenthetetlen katonának mereven bámulták a bevonuló kalandorokat. Milyen gondolatokat forgattak szalmakoponyájukban? — azt nem árulták el. Hallgattak mélyen, mint az ürgelyuk.

(Folytatása következik.)

Pompás ízű
magas tápértékű
mindenüft kap-
bató a

STOLLWERCK TEJKARAMELLA

AZ ELSŐ DIJ

Egy szegény sovány kis liba élt szomorúan a baromfiudvarban, s Isten tudja, miért, azért-e, hogy olyan sovány volt szegényke s a többi testvérei kövérek, vagy más egyéb fontosabb kivetni valót talált rajta a baromfiudvar népe,

csett, amelynek lakói vészes zümmögéssel röptek nyugalmuk megháborítójának.

Csapkodott szegény a szárnyaival, tapogott, gágogott, de csak annál többen szálltak reá s

nem tudom, — az bizonyos, hogy a testvérei szidták, ha elment mellettük s a többi állatok is annyi kellemetlenséget okoztak neki, amennyit csak lehetett.

Rettegett is szegény mindeniktől, de legin-

szurták kis lándzsáikkal oly erővel, hogy azt sem tudta, hogy került ki ebből a pokorból s hogy jutott a baromfiudvarra!

kább Bodritól, a hatalmas házőrző kutyától, mert az elé nem kerülhetett anélkül, hogy meg ne kergette volna.

Egy nap már alig tudott menekülni előle, oly közel érezte magához a Bodri hatalmas fogait. Oh, Istenem, mit tegyen! Előtte a magas kerítés s ő oly fáradt volt már! Lehunyta szemét s egy végső erőfeszítéssel kiterjesztette gyenge szárnyait, meglendült s oh, szerencse! Atért a kerítés másik felére.

Éppen fel akart tápászkodni, hogy bekerüljön ismét az udvarba, de jaj, úgy látszik, itt sem volt szerencséje! Egy csomó méhkaptár közé

A gazdája s gazdasszonya éppen az udvaron álltak s hinni sem akartak szemüknek, amikor a kis sovány libát ilyen kövéren megpillantották. Bezzeg, mert feldagadt, úgy, hogy alig birt tipogni a lábán.

Ez a szerencsétlenség lett szerencséje, mert másnap elküldték a libaversenyre, ahol megkapta az első díjat, mert ilyen jól táplált, kövér libát egy gazda sem tudott versenytársul állítani, mint amilyen ő volt.

Elek nagyapó.

LEGJOBB IZÜ

BIZTOS
HATÁSÚ KÖHÖGÉS
ELLENI SZER
A

SIROMALT

GYÓGYSZÖR P

MINDEN
GYÓGYTÁRBAN
KAPHATÓ

Egy üveg ára Lei 100, kettős üveg ára Lei 150

Tanulságos
ismertetőfüzetet ingyen
küld:

»GEA« — KRAYER LABORATORIUM
TIMISOARA

TAMÁS ÉRDEKLŐDIK

— A szeretet törvénye az állatok között. —

TAMÁS: Már nagyon kicsiny koromban is szerettem az állatokat. El-eljártam a kis cicával, szerettem megsimogatni a kutyákat, elnézgettem a galambokat és tyúkokat. Ma is szeretem még őket, de kissé visszariadt tőlük az, hogy egymással szemben kegyetlenek. Egyik fajta örökös háborút visel a másik ellen. Ezt különben még megbocsátanám nekik, de az már nagyon rosszul esik, hogy egy és ugyanazon fajhoz tartozók is küzdenek egymással: az öreget, a gyengét pusztulni hagyják.

APA: Az irgalom, a kölesönös támogatás gyakran még az emberekből is hiányzik, bár minden vallás törvényei parancsolják, mindég és mindenütt hangzotatják. Nem volna csodálatos, ha az állatokból teljesen hiányoznának. A mindennapi enivalóért némelyik állatnak nagyon kemény küzdelmet kell folytatnia. De azért nem szabad azt hinnünk, hogy az állatvilágban a kegyetlenség a törvény: csak az erősebb maradhat fenn és hagyhat utódokat hátra. Egy fajon belül a legnagyobb összeműködést tapasztalhatjuk, sőt az is előfordul, hogy különböző fajok közösen

keresik a kenyérüket. Beszéltem én már neked a barátkozó állatokról. De hát ez önzésen alapszik. Az egyik segít a másiknak, a zsákmányon aztán osztozkodnak. Most nem erről akarok szólni, hanem az összetartásról: olyan összeműködésről, amikor a segítő tevékenységnek nincs azonnal haszna. Néhány érdekes megfigyelést fogok elmondani. Az örökké sürgő-forgó hangyák néha-néha meglepedkeznek az uzsonnáról, talán a nagy és nehéz munkában az ebéd sem jut mindig eszükbe. Pedig a hangya többet dolgozik aránylag a legfürgébb aratonál is. Természetesen, munka közben megéhezik. Ez olyankor jut eszébe, mikor jó kövérré hizott testvérével találkozik. Egyszerűen megállítja és enni kér. A kérő szóra a hangya-testvér megáll és üdítő, tápláló folyadékkal frissíti fel meggyöngült társát. Nem szégyen itt a koldulás, egy-egy hangyatábor közös célért harcol; meg kell tehát segíteniök egymást. Ezen nem csodálkozhat; sokkal csodálatosabb az, hogy idegen táborba tartozó hangya is megállítja távoli rokonát és kérő szava nem hangzik el hiába. De még különösebb, hogy

a kis madarak hogy összetartanak, ha veszedelem fenyegeti őket. Bizony nekimennek a ragadozónak is és az erős ragadozó-madár nem egyszer szégyen-szemre zsákmány nélkül távozik. A darvak mindig őrt állítanak, ha táplálék után járnak vagy játszanak. Ha az őr megadja a jelt, tudják, hogy közeledik a veszedelem.

TAMÁS: Ebből csak azt látom, apus, hogy a veszély kényszeríti őket szövetkezésre, de nem látom azt, hogy szeretetből segítik egymást.

APA: Hogy mi vezeti őket, azt én sem tudom biztosan. De nem mindig a veszélytől való félelem. Egy természettudós hátára fordított egy rákot; társai rögtön hozzá siettek és segítettek neki a lábállásban. Megtették ezt néhányszor egymás után, mert a tudós többször visszafordította. Ugyanez a tudós írja, hogy a megsebesült menyétet egyik társa elvitte. Állítása szerint a vak pelikánt is táplálják társai. Magad figyeltél meg egyszer a kertünkben egy érdekes dolgot. Egy varjupár fészket akart rakni a kertben. Kimertek a fészkek számára egy magas fát. Egyszerre csak, mintha az égből pottyantak volna le, 6-7 varju keringett a fa körül és kezdte hordani a fészkek számára az ágakat. Észedbe jutottam akkor a házat építő falusi embert: mindenfelől kapja a segítséget; az egyik fát hord neki, a másik követ, a harmadik a faragásban segít; támogatják, míg elkészül a ház. Legalább is régebben így volt.

TAMÁS: Csak nem akarod azt mondani apám, hogy ezek az állatok gondolkoznak és szeretetet éreznek egymás iránt.

APA: A világért sem! Hiszen nem láthatok beléjük. Azt hiszem, valami hatalmas ösztön hajtja őket; ez az ösztön ellenállhatatlan erővel

cselekvésre készít. Én csak azt látom, hogy a legtöbb állat házasságban él és bizonyos törvény uralkodik köztük. Némelyik csoportban szigorú ez a törvény, más helyt enyhébb. Nagyon szigorú pl. a méheknél, hangyáknál és természeteknél. Ha rájuk gondolok, néha nagyon különös érzés vesz rajtam erőt: a méh- vagy hangyacsaládot egyetlen állatnak tekintem.

TAMÁS: Ezt nem értem, apám. A méheknél, természeteknél a himen és a nőstényen kívül még másfajta is vannak. Különösen a természeteknél; kiskatonák és nagykatonák.

APA: Megmondom, fiam, hogyan látom én ezeket az állatcsaládokat. Egy hasonlatot használok, hogy elképzeld a dolgot. Az emberi test millió és millió apró sejtből van felépítve. Minden egyes sejtnek megvan a maga külön élete. Ha most valami felsőbb hatalom kis szabadságot adna a sejteknek, majd többet és többet távolítani egymástól őket, úgyhogy csak lazán függenének össze, de mégsem szakadnának el teljesen egymástól, előtte állana a méhtársadalom vagy a természetek tábora. Most már megértenéd, miért működnek össze, miért sietnek egymás segítségére, milyen hatalmas ösztön kergeti őket. Az én hasonlatom persze képtelenség, de te is szoktál álmodozni, engedd meg, hogy én is álmodozzam néha.

Egy bizonyos. A természetben nagy küzdelem folyik ugyan a fajok között, sőt olykor a fajokon belül is, de a kegyetlenség mellett felfedezhetjük az irgalmasságot is és kölcsönös segítséget is. Sőt elmondhatjuk, hogy erősebbek és szívósabbak azok a fajok, melyeknek tagjai kölcsönösen segítik egymást, mint azok, melynek tagjai között dúl a harc.

A FEKETE TOJÁS

Írta: Luigi Capuana.

Magyarba átültette: Révész Mító.

Volt egyszer egy öreg anyóka, aki csak alamizsnákból tengette életét. Mégis bármilyen kevés ételt is hozott haza, igazságosan ketté osztotta. Felét magának, s a másik részt élete társának: okos tyukjának adta.

Minden reggel virradatkor a kis tyuk kotkodácsolni kezdett s pontosan egy szép fehér tojást ajándékozott a gazdájának. Nosza, szaladt az anyóka eladni a tojást, kapott is érte három lejt, vett is rajta friss ropogós kenyeret! A barnapiros haját tyukja ette meg, ő meg a belét fogyasztotta el s megint elindult alamizsnát gyűjteni.

De bizony rossz esztendő következett s egy napon az öreg üres kézzel tért haza.

— Oh, tyukocskám, má korgó gyomorral

kell áthuznunk a napot s az éjszakát.

— Türelem, anyóka. Ha ma nem, majd eszünk holnap. Majd megmutatom, hogy életünk fogytáig lesz mit ennünk.

S rákövetkező nap reggel újra elkezdett a kis tyuk kotkodácsolni. Am ezuttal az anyóka nem egy, de két tojást kapott a szalma közt. mégpedig az egyik fehér volt, a másik korom fekete. A fehér rögtön talált gazdát, de a feketéről senki sem akarta hinni, hogy az tyuktojás. Így az öreg anyó ismét csak a három lejes kenyérrel ballagott haza.

— Oh, tyukocskám, a fekete tojás nem kell senkinek.

— Vidd a királynak!

Az öreg anyóka feleszoszogott a királyi palatába

- Miféle tojás ez?
- Tyuktojás, felség!
- Úgy, s mibe kerül?
- Amennyit felséged jósága ad.
- Adjanak neki 3000 lejt!

Az anyóka azt sem tudta, hova legyen örömben. Ezzel a 3000 lejjel gazdagabbnak érezte magát, mint maga a felséges király.

Történt, hogy ugyanezen a napon a királyné tyukot ültetett s alája tette a feketét is. Igen ám, de a kotló nem volt hajlandó kiköltöni. Rög-tön hívták az anyót.

- Az a tojás régi volt.
- Lehetetlen felség, a tyukom az nap tojta amikor ide hoztam.
- De az enyém nem költötte ki, ilyen-olyan adta!

— Persze, mert a királynénak kellett volna kiköltöni!

A királyné nagy haragra lobbant, de aztán mivel erősen kíváncsi volt, mi fog a fekete tojásból kibujni, mondta:

— Rendben van, megpróbálok! A kebelébe vette és ott őrizte a tojást. Nem is mert semmivel foglalkozni, csak azt figyelte éjjel-nappal. Végre huszonkét nap múlva a héja megrepedt, kilépett belőle egy csudaszép fehér csirke s azonnal csipogott:

- Felség, felség, borlevest kérek!
- Mi vagy? Kakas, vagy tyuk?
- Kakas, felséges királyném.
- Akkor kukorékilj!
- Kikeriki! — Kikeriki!

Semmi kétség, valódi kakas volt s az egész udvarnak kellemes szórakozást nyújtott vidám kukorékolásával. Csak egy baj volt. Minél nagyobbra nőtt, annál szemtelenebb lett. Az ebédnél bele csipkedett a királyi pár tányérjába és se szó, se beszéd, a miniszter ételébe kapart, aki nem mert pisszet mondani a királytól való féltelmében. A kakasocska pedig ide-oda kószált a királyi palotában, mindenre rákuperodott, mindenbe bele ütötte az orrát és mindent telepiszkolt. S aztán, egész nap szakadatlanul: kikeriki! Az embereknek zugott a fülök. Kikeriki!... Szinte elviselhetetlen volt a királyi várban való tartózkodás.

Egy szép napon a királyné gyönyörű ruhát csináltatott, amely két zsák aranyba került. De mielőtt felvette volna, jött a kakasocska és bepiszkolta. A királyné forrt a dühtől: — Piszokfészek kakas! Ez egyszer még megbocsátok, de ha másodszor is előfordul, megemlegeted!

Kénytelen volt új ruhát rendelni. S lám, ez még százszor pompásabb lett, mint az előző, de mielőtt a királyné fölvette volna, jött a kakasocska és lepiszkolta.

A királyné sem nem hallott, sem nem látott, a szörnyű haragtól. Piszokfészek kakasocska!

Most már nem menekülsz, ezt megkeserülöd! Hívják a szakácsot!

Mindjárt jött a szakács.

— Készítsenek nekem ebből a szemtelen kaskából egy jó tányér levest.

A konyhán egy-kettőre kicsavarták a nyakát a kis kakasnak s betették a fazékba főni. De alig hogy a víz az első buborékot fölvetette, felhangzott vidáman és diadalmasan: kikeriki!

Es uramfia! kibujt a kakasocska a fazékból, mintha soha sem csavarták volna ki a nyakát, soha le nem forrázták és nem kopasztották volna meg a szép fehér tollát.

A szakács lóhalálában szaladt a királynéhez s rémülten jelenté: — Felséges királyném, a kakas feltámadt! Bezzeg, hogy a kakasocskának nagy lett a tekintélye. Némelyek félelemmel tekintettek rá. Vissza is élt vele a kakasocska. Gonoszul belecsipkedett — mint azelőtt — a király és a királyné tányérjába, nemkülönben a miniszter ételébe, aki nem mert pisszet mondani a királytól való féltelmében. A kakasocska pedig mindenre felkuperodott és még a királyi trónt is bepiszkolta.

S a kétségbeejtő kikeriki éjjel-nappal hangzott: — Átok a kakasocskára s azokra, akik őt fölnevelték.

Telt, múlt az idő. A felséges ur egy király társának levelet írt igen komoly országos ügyben. Kitétte az arany tintatartót, ezüst tollat, selyem levélpapírt, megírta ékesen a levelet s ott hagyta az íróasztalán száradni. Nosza, jött a kakasocska s lepiszkolta épp azon a helyen, ahol a király ékes aláírását oda kanyarintotta.

— Piszokfészek kakasocska! Ez egyszer még megbocsátok, de ha másodszor is előfordul, megkeserülöd.

A király megegyszer leírta a levelet s ott hagyta az íróasztalán száradni. Nosza, jött a kakasocska s lepiszkolta egy azon a helyen, ahol a király ékes aláírása volt. A királyt majd felvetette a méreg.

— Piszokfészek kakasocska! most megkapod a jutalmad. Hamar a szakácsot!

Jött a szakács azonnal.

— Süsöck meg nekem azonnal ezt a kakast ebédre!

A konyhába kicsavarták a nyakát és bizony nyámra huzzák. Amikor elérkezett az ebéd ideje, hozta a szakács a szép ropogós kakassültet. Az ország feje ünnepélyesen fölszeletelte, egynek a combját, másnak a mellehusát, harmadiknak a püspökfalatját adva. Ő viszont a nyakát és a fejét szerette nagyon, tehát magának tartotta. De alighogy a részét elfogyasztotta, uram fia, a gyomrából hangzott fel a kisérteties kikeriki. Az elképedés általános volt. Azonnal hívták az udvari orvost. Fel kell vágni a király hasát. Az ám, de ki mer erre vállalkozni? Ez alatt a kakasocska a felséges gyomorból rendületlenül hallatta magát: kikeriki!

A TÖRPÉK KIRÁLYA.

— Te kis vakarcs, mit keressz itt?
Eltapos a lábam!
— Jaj, jaj, ne bánts! Király vagyok
Törpék országában!
Van odalenn mindenféle
Drágaságom, kincsem,
De a sok kincs mit ér, hogya
Óriásom nincsen?
Gyere velem, te nagy legény,
Trónusra ültetlek,
Tejbe-pajba fürösztetek,
Hájjal kenegtetlek,

Jobb dolgod lesz a sötétben,
Mint a napvilágon,
Tiéd lesz a lányom keze,
S fele királyságom!
— Felséges úr, megkövetem,
Hagyjon engem békén,
Nappilágról a föld alá
Ugyan mért mennék én?
Csalogathat engem akár
Dárius kincsével,
Nap sugarát, madár dalát
Még sem hagyom én el!

E—ó.

— Hivjátok az anyókat! — parancsolta kétségbeesve a király.

Az öreg asszony épp a királyi palota előtt gyűjtögette az alamizsnát s így azonnal megtalálták.

— Ördögös vén banya! Miféle boszorkányságot műveltél te ezzel a fekete tojással? Én gyanutlanul megettem a kakas fejét s most belülről a gyomromból kiabál. Ha azonnal nem szabadítasz meg tőle, halál fia vagy!

— Felség, adj egy nap gondolkozási időt, könyörgött az öregasszony s azonnal haza sietett.

— Oh, tyukocskám, a királyhoz hívtalak. „Én megettem a kakas fejét — mondta a király s most a gyomromban kukorékol.” Oh, jaj nekem, ha nem szabadítom meg tőle, halál fia vagyok.

— Semmi baj, anyóka! Reggel végy egy kis zabot, menj a királyhoz, kiáltsd hangosan: bibi-bi! Ha a kakasocska meghallja a varázshangot, azonnal kijön a király hasából.

És így történt.

A dolog hihetetlen volt, de megesezt s a ka-

kas, ha lehet, még hiresebb és gonoszabb lett, mint annak előtte.

Másnap reggel szürkület előtt, fölhangzott a kukorékolás: — Felség, tyukot akarok!

— Nos adjunk hát neki egy tyukot. Rákövetkező nap újra kikeriki, felség, még egy tyukot!

— Nos, adjunk neki még egyet.

Röviden szólva két tyukot.

Már azt sem tudták, mivel fog előállni a következő reggel.

— Ezüst sarkantyut!

A kakasocska szép nagy kakas lett s az ezüst sarkantyúval büszkén sétálgatott a palotában begyesen ide-oda csipkedve.

Néhány nap múlva újra: — Kikeriki, felség, dupla tarajt aranyból!

— Tehát egy tarajt aranyból.

A király már kezdett bele fáradni, de a kakas boldogan büszkélkedett az ezüst sarkantyújával és arany dupla tarajával, diadalmasan ide-oda csipkedve.

Végre egy nap, reggel szürkületjén: — Fel-

ség, a birodalmad felét akarom, hisz ép oly koronát viselek, mint te!

De erre már elfogyott a király türelme.

— Pusztítsátok el a szemem előtt ezt az ördög fajzatot!

De hogyan? Megölni nem lehet, hiszen újból feltámad. Elvinni sehova se lehet, hisz még a pokol fenekéről is visszajön. Szépszerével sem lehet nála semmire sem menni, hisz mindenre csak az a szemtelen kikeriki a válasz. Kétségbeesve hivatta az anyókát a király.

Ha meg nem szabadítsz tőle, leütem a fejedet!

— Felség, adj egy nap gondolkozási időt, könyörgött az öregasszony s haza sietett.

— Oh, tyukoescám, a királyhoz hivattak. „Ha a kakastól meg nem szabadítsz, leütem a fejedet”, azt mondta. Most mit válaszoljak neki?

— Válaszold: Felség, nektek nincs utódotok, fogadjátok fiatoknak, akkor békét hagy nektek.

Mit tehetett a király, a kakasocskát fiának fogadta. De bizony, ez is keveset segített. A rengeteg tyuk miatt, amiket oda hoztak, egész baromfi udvar lett a királyi palota. A király, a királyné, miniszterek, udvarhölgyek, szolgák tele lettek piszokkal a fejüktől a talpukig és nem tudtak segíteni rajta. Itt kotkodácsolás, ott kukorékolás zúgott a fejük, mint a méhkas. A nép pedig átkozódott: — Pokolba a tyukkal, kakasokkal s azokkal, akik táplálják.

— Hallgass ide, te boszorka! A huszonnégy óra alatt kakast, tyukot a szemem elől el nem pusztítsz, a fejeddel játszol.

— Felség, ehhez Morgona tündér is szükséges, hívásd őt.

(Folyt. köv.)

Nagylánytestvéretek legkedvesebb olvasmánya a „Magyar Lányok”, kiadóhivatalunk utján megrendelhető. Előfizetésid díja: Romániában félévre 200 lei, Csehszlovákiában félévre 55 csehszlovák korona. Az összeg *előzetes* beküldése ellenében szállítja az Aesopus lapkiadó, Satu-Mare-Szatmár.

HORN

GYERMEKOTTHON

TATRANSKÁ LOMNICA

MAGAS TÁTRA, C. S. R.

Magasléti
üdülőtábor
Egész éven át nyitva!

Magasléti
üdülőtábor ide-
ges, feltáplálásra szo-
ruló, vérszegény és
gyenge gyerme-
kek részére.

HORN. J. IGAZGATÓ

A CIMBORA BARÁTAI.

A március hónap különös nagy buzgósággal lepte meg a Cimbora kis híveit. A Cimbora barátainak lelkes tábora e hónapban igen jelentős számú olvasóval szaporodott. Nem múlt el egyetlen nap sem eddig, hogy legalább két-három gyermek nem sorakozott volna Elek nagyapó zászlaja alá, s ezzel a Cimbora előfizetőinek száma már meghaladja az ötezret.

Hisszük, hogy április havában, amikor olvasóink iránti szeretetünknek és áldozatkészégünknek ismét igen jelentős tanujelét adjuk, ez a létszám szaporodni fog mégjobban, amit azzal fogunk Nektek meghálálni, hogy a Cimbora barátai részére rendezett jutalomsorsolás díjait fel-emeljük.

Március hónapban lapunk zártáig a következő buzgó olvasók szereztek új előfizetőket a Cimbora számára:

Kecskés Mancsi,
Zoltványi Imre,
Baracs Anikó,
Pichler Ödön,
Barta Pál,
Kovács Nelly,
Ébert Stefánia,
Kovács Pisti,
Elek Piroska,
Benkő Pál,
Sulyok Endre,
Judovits Tibor,
Bársony Anna,
Wertheimer Elek,
Szemere Dezső,
Kaufmann Emil,
Silberger Gyuri,
Hegyi Bandi,
Schiller György,
Kálmán István,
Fizély János,
Andriska György,
Lajos Imre,
Resatkó Bandi,
Fackelmann Mancsi,
Nagy Mária,
Unger Anci,
Edelfreund Teréz,
Halmos Brunó,
Szép Jenő,
Szabó Vilmos és Ödön,
Révész Etel,
Gaál Endre és Béla.

Hálánk jeléül mindgyiknek küldtünk egy-egy szép, értékes ifjúsági könyvet. Akinek neve dült betűvel van szedve, az egynél több előfizetőt szerzett. Ezek természetesen annyi könyvet kaptak, ahány új előfizetőt szereztek.

Nehogy előfordulhasson, hogy valakinek a neve véletlenül kimarad, arra kérjük olvasóinkat, figyelmeztessék az új előfizetőket, akit szereztek, hogy az előfizetés beküldésénél hivatkozzanak arra, kinek az ajánlatára fizettek elő.

ELEK NAGYAPÓ ÜZENI:

A levélírás igen fontos szabálya: hol melyik évben, melyik hónap hányadik napján kelt a levél

Horváth Sárka, Székelyudvarhely. Éppen ezer esztendeje, hogy nem irtál, sőt a megírt leveled is a fiókban hever. Azt igen jól teszed, hogy ezután nem ígérsz, hanem írsz levelet. Daniels Felicitas pontos címét nem tudom, mert az előfizetők címe a kiadóhivatallal könyvébe, van bevezetve, de majd közli ezt veled ő maga, mert, ime, üzenek neki. — **Daniels Felicitas, Nagyvárad.** Kérlek, drágám, közöld pontos címedet Horváth Sárkával, akinek a címe: Odorheu—Székelyudvarhely, ref. tanítónőképző. — **Nágy Pipike és Latica, Nagymihály, Szlovenczkó.** Ékrek vagytok, mindketten a harmadik elemibe jártok, mégpedig a szlovák iskolába s otthon tanuljátok a magyar írást és olvasást. Akárki tanít magyarul, nagyszerűen tanít, mert helyesség dolgában kifogástalan az írásotok. A kiadóbácsi eddig bizonyosan megírta, hogyan juttathatjátok hozzá az előfizetést. Én magam láttam, hogy Cseh-szlovákiából jött postautalványon pénz, mégpedig úgy, hogy a csehkorona átszámítódott leire. — **Serestély Babuka, Piskí.** Igen örvende, hogy édes apád jobban van s nemsokára verset küld a Cimborának. — **Gergely Gyuki, Déva.** Még nem jártál iskolába s már járt neked a Cimborá. Nagyanyád olvasta fel neked a meséket és a verseket, most meg harmadik elemista vagy s bár románul tanulsz az iskolában, te olvasod fel nagyanyádnak és szüleidnek a meséket. Az írásod gyengesége miatt ne busult. Megjavul az, csak szorgalmasan ird a leveleket nagyapónak. — **Szent Pély Karla, Nagyvárad.** A sok tanulnivaló miatt nem irtál rég levelet, s tőled tudom meg, hogy Daniels Felicitas is, akivel a tánciskolában ismerkedtél meg, szintén a sok tanulnivaló miatt nem irt mostanában, „Minden meg van boesátva“, különösen, hogy a sok tanuláshoz járul a tánciskola is, azzal a feltétellel, hogy ismét jut idő levélírásra is. — **Barta Ottó, Nagybánya.** Édes anyukád segítségével három rejtvényt csináltál s a sok mindenen felül, amiért a te jó anyukádnak hálaival tartozol, ezért a segítségért is hála jár, mert mind a három rejtvény jó. Édes anyukádnak, aki viszont a Cimborában lát segítséget az ő nevelő munkájában, s lelkesen toborozza az előfizetőket, külön levélben mondtam köszönetet. — **Farkas Pali, Székelyudvarhely.** Levelet is, ne csak megfejtést! — **Cserepes Imre és Laci, Nagyvárad.** Rég nem irtál, mert nem akartál zaklatni. No, meg sok a tanulnivalód. Ezt elfogadom mentségnek, de azt, hogy nem akartál zaklatni, nem fogadom el. Minden levelet örömmel olvasok, még az olyat is, amelyik nebezen olvasható, mert ilyenkor arra gondolok, lesz abból az

írásból még nemcsak olvasható, de szép is. Természetesen, csak úgy, ha szorgalmasan irtok nagyapónak. — **Pfelmayer Incike.** Nagy az örömed, mert végre neked is sikerült a rejtvények megfejtése. Minden kezdet nehéz s bizony, nagy az örömindk, ha túl vagyunk a kezdet nehézségein. Remélem, most már levelet is gyakrabban kapok tőled. — **Révay Janesika és Béla, Máramarossziget.** Azt irtod, fogalmam sincs a Te nagy örömedről, amikor megkaptad Öcsike könyvét. Örvendek az örömednek s viszonzásul szerezz te is örömet nekem azzal, hogy sürűbben írsz levelet. A kiadóbácsinak írtam, hogy pótolja neked a 2. zámat. — **Lengyel Lacika, Királyhelmeccz, Szlovenczkó.** Hiszen, Budapesten sem kellett panaszkodnunk a miatt, hogy tulságosan enyhe a tél. Nagyapó, aki megszokta a székellyföldi hideget, könnyen bírta, de bizony sajuáltam szegény pestieket, hát még azokat, akiknek hiányzott a barátságos meleg szoba! Sok munka is nekem gépen, mért ne engedném meg neked? Nekem mindegy, kézzel vagy géppel irtok, fő, hogy irjatok. Megkaptad-e a Hamupipóké? — **Ferenczy Laci, Szászrégen.** Már hat éve jár neked a Cimborá, de a testvéreid kinőttek belőle s most főként a tiéd. Az írásodat nem találom esunyának, de mert akarod, hogy szép legyen, lesz is szép abból. Mert régi igazság: az erős akarat diadalt arat. Zsófinak, a te menyasszony nénédnek, aki még nem oly rég leghűségesebb olvasóm volt, külön levelet írtam. Szeretettel gondolok rá és ráatok. — **Szilvássy Károly, Nagykőrös.** Ime, az erős akarat. Nem nyugodtál meg addig, amíg régi vágyad nem teljesült. Diák vagy, a nagykőrösi kollégium II. osztályú diákja s hiszem, hogy 2—3 év alatt átugrod az osztályokat s kezdedben lesz az érettségi bizonyítvány. Stillusd és helyesírásodból már most is azt lehetne hiinni, hogy túl vagy az érettségi vizsgán. Csak előre, édes fiam! — **Dömötör Icuka és Józsika.** A címeiket megkaptá a kiadóbácsi, s amint nekem írja, el is küldte az ajándék-könyvét. Szeretettel látlak unokáim seregében s várom további leveleiteket, de ne feledkezzetek meg arról, hogy hol kelt a leveletek. Úgy látszik, csak a borítékon jeleztétek azt, nekem azonban boríték nélkül továbbítottá a kiadóbácsi. — **Harczos Ernő, Máramarossziget.** Csupa szeretetet árasztó levélben mentegeted a hanyagságot, irván, hogy ha nem is irtál levelet, üzentél nekem a felhővel, a madarakkal, a széllel, hogy ne haragudjak rád. Nem is haragszom s remélem, szorgalmasan írsz ezután, de egyben közlöm veled a kiadóbácsi üzenetét is az előfizetést illetően. Sajnálom, ha be kellene szüntetnie az újság küldését. — **Szilágyi Pál, Királyhelmeccz.** Az I. osztályba jársz s máris a gépek iránt érdeklődöl. Mindjárt szóltam az érdeklődő Tamás édes apjának, hogy egyszer írjon a gépekről is. Ha máris van gépépítő gyár, bizonyosan gépészmérnök lesz belőled. Segéljen az Isten. — **Weisz Magdolna, Podhorjani, Szlovenczkó.** A kiadóbácsi azt írja nekem, hogy a címekért elküldte neked a könyvet, a félévi előfizetésért járó könyveket a miatt nem küldte még, mert megfeledeztél a portóról. Ezt pótold s megkapod a könyveket. — **Gyökössy Miklóská és Lenke, Hagyközszáldobágy, Biharmegye.** Amiattn nem irtál oly rég, mert a rejtvényeket nem tudtad megfejtetni, édesapád pedig

nem akart segíteni. Nyilván azt gondolta édes apád, hogy azért fejtörő a fejtörő, hogy törjed rajta a fejedet és nem segíted. Így van ez rendjén. Akkor lesz csak igazi az örömed, ha magad erején fejtet meg a rejtvényeket, ami majd elkövetkezik, csak türelem. Magam is azt hiszem, jobb lesz, ha Kolozsvárt végzed a középiskolát. Remélem, Lehelke is nemsokára megkezdí a levelezést s egyszer majd találkozom veletek Nagyváradon, ahová rég készülök. A könyveket eddig bizonyosan megküldte a kiadóba. — **Hosszu Bandika, Torda.** Bár lejárt a beküldés határideje, jönni fog a beszámoló. — **Lengyel Lacika, Királyhelmez, Szlovenszkó.** Mindig megálmodod előző éjjel a Cimborát érkezését s még csak egyszer csalódtál. Ezek az álmok azt jelentik, hogy erősen várod a Cimborát. Ugy látszik, épp olyan erősen vártad a tavaszt is, mert már február 23-án megírtad: itt van a szép tavasz s röviden és velősen le is írtad a tavasz szépségét, amikor még az új kezttyiben is fázott a kezed. Kissé korán volna, hogy közöljem az írásodat: elégedj meg azzal, hogy figyelemreméltó szárnypórbálgatás. — **Kossuth Mihály, Kassa.** Számontartom ígéreted: szorgalmasan írsz levelet ezután. Az írásod minden tekintetben dicséretet érdemel s jók a rejtvényeid is. — **Ranczay Márta, Lőcse.** Beteg voltál, ágyban írtad a levelet: emiatt rövid. De betegem is összeírtál tiz címet, amiért nemcsak könyvet érdemelsz, de dicséretet is. A kiadóba írtólja a 20. számot. — **Szegfű Józsika, Arad.** Eddig még nem írtál levelet nagyapódnak, de elhatároztad, hogy ezután minden hónapban írsz. Örömmel látom, hogy az értesítőd csupa tizes, amit már az írásodért is megérdemelnél. — **Pollacsek Zsuzsi, Kassa.** Ha nagyon örültél az üzenetnek, ebben gyakran lesz részed, csak váltsd be ígéreted: írd szorgalmasan. — **Berecskey Gyurka, Zsibó.** Levelet is, ne csak megfejtést! — **Daniels Felicitás, Nagyvárad.** Jó sokáig hallgattál. Valósággal nélkülöztem a leveledet, de tudom, hogy rengeteg sok a tanulnivalód a tanítónőképzőben s nem kívánhatom, hogy sürin írj. Annak igen örvendek, hogy a Lutheránus Biblia- és Önképzőkő elnökének választanak s annak is, hogy jóbarátságban vagy Jerzsák Izabellával, aki nekem igen kedves unokám. — **Ormay Alice, Nagyszalonta.** A kiadóba írtad a bélyegget, nővéred részére pedig küldtem autogrammot. Remélem, megkaptad ezt is, meg a múlt évi 7., 26., 34. számot is. Szeretettel várom további leveleidet. — **Kálmán István és Gyurka, Csuz, Szlovenszkó.** Örvendek, hogy örömet szereztem nektek a könyvvel s 28-ra növekedett ezzel a könyveitek száma. Hát csak igyekezzetek, hogy érdemeljétek ki a születeik által ígért 5—5 könyvet. Ennél szebb ajándékot nem kaphatnátok. —

Az egész család: apuka, anyuka változatos és élvezetes olvasmányra talál a legpompásabb német félhavi folyóiratban, melynek „Buch für alle“ a címe. Gazdag szépirodalmi rész, sok szép kép és változatos olvasmány. Előfizetési ára egész évre 676 lei. Az összeg előzetes beküldése ellenében szállítja az Aesopus lapkiadó, Satumare—Szatmár.

FEJTÖRŐ:

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megjelenését követő hónap 10-ik napja.

NÉVREJTVÉNY.

Beküldte: *Lengyel Lacika (Királyhelmez).*

Kopé Károly

Főnti ur nevében foglalkozása is benne van.

KÖZMONDÁS-FORGÁCSOK.

Beküldte: *Benkő Pál (Pásztó).*

sz. ti, gyát, má, ki, a, ál, ve, á, m, ugy, int, lus.

REJTÉTT FOLYÓNEVEK.

Beküldte: *Wagner Rózsa (Budapest).*

A hindu nagyon fáradt.
Ma rossz vagy, Katóka!
Az aratók kaszával aratnak.
Kati szaladgál a kertben.
Árpád rávallott a bünösre.

CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

Szerkesztősége: Batanii-Mici (Kisbacon) via Baraolt Jud. Odorheiu (Udvarhely m.) E címre küldendők a Cimborára részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény megfejtések.

Kiadóhivatala: Satu-Mare (Szatmár), Str. Reg. Carol (József kir. herceg-utca) 12. A kiadóhivatalhoz küldendők a lep előfizetési bejelentései, díjai, megrendelések és mindennemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény.

Előfizetési ára félévénként:

Romániában: 200 lej.
Csehszlovákiában: 40 korona.
Magyarországon: 5 pengő.
Jugoszláviában: 70 dinár.

A Cimbora könyvvására:

MÁRCIUS 15.-ÉN JELENT MEG A CIMBORA
MULT ÉVFOLYAMÁNAK POMPÁS REGÉNY-
MELLÉKLETE KÖNYVALAKBAN.

BENEDEK ELEK

mesteri tollal megalkotott kis regénye

A három gyermek és egy kutyácska története

Jankó és Juci, meg a hűséges Fokszí rend-
kívül érdekes, kalandokban gazdag történetét
írta meg e könyvben Elek nagyapó. Jankó és
Juci egy gonosz fiú hazugsága következtében
eltéved az erdőben és csak sok szenvedés, kin-
lódás és aggodalom után kerül vissza kétségbe-
esett szüleihez.

A kis regényt Tomcsa Sándor pompás rajzai
diszítik.

ÁRA

Romániában füzve 25 lei, kötve 40 lei.
Csehországban füzve 5 Kc., kötve 9 Kc.
Jugoszláviában füzve 10 dinár, kötve 14
dinár.
Magyarországon füzve 1 pengő, kötve 1
pengő 40 fillér.

Az összeg előzetes beküldése vagy utánvét mel-
lett szállítja az Aesopus lapkiadó és könyvter-
jesztő, Satu-Mare.